

CARRIE TURANSKY

Een

ROMAN

Ocean
van *hoop*

Een oceaan van hoop

Van Carrie Turansky verscheen eerder bij KokBoekencentrum:

Tot aan de wolken

Terug naar Morningside Manor

Serie Highland Hall:

De gouvernante

De debutante

Toevluchtsoord

Carrie Turansky

Een oceaan van
hoop

Roman

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Lia van Aken
Ontwerp omslag: Mark Hesseling
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 297 2833 1
ISBN (ebook) 978 90 297 2834 8
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

© 2019 KokBoekencentrum Uitgevers

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *No Ocean Too Wide* bij Random House. Deze vertaling is gepubliceerd in overeenkomst met Multnomah, een imprint van Random House, onderdeel van Penguin Random House LLC.

© Carrie Turansky, 2019

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Sebes & Bisseling Literary Agency, Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Shirley Turansky, mijn lieve schoonmoeder en vriendin, die me altijd aanmoedigt. Zij werd geboren in Windsor (Ontario, Canada), en haar voorouders kwamen uit Engeland. Ik hoop dat dit verhaal je nog iets mag laten zien van de Canadese geschiedenis.

*Doe recht aan de geringe en de wees;
bewijs de ellendige en de arme gerechtigheid.
Bevrijd de geringe en de arme,
ontruk hem aan de hand van de goddelozen.*

Psalm 82:3-4 Herziene Statenvertaling

1

Londen, 1909

Katie McAlister greep vertwijfeld de gammele leuning vast en rende de achtertrap af. Beneden duwde ze de zware deur open en ze stoof de donkere steeg achter de kledingwinkel in. Koude, grijze mist kolkte om haar heen en droeg de stank mee van rottend voedsel en verstikkende kolenrook.

Ze wierp een snelle blik naar links en naar rechts, koude rillingen liepen over haar armen. Ze ging 's avonds nooit alleen naar buiten om deze tijd. Dat was niet veilig in dit deel van Londen, maar ze kon zich niet door haar angst laten tegenhouden om te doen wat ze moest doen.

Was haar oudere zus Laura maar hier. Die zou wel weten wat er moest gebeuren, maar die zat kilometers ver weg.

Katie zette het op een lopen door de steeg. Ze ontweek houten kisten stampvol gebroken flessen en stinkend afval. Een kat krijste doordringend. Katie hapte naar adem en sprong opzij. De kat stoof langs haar heen, een zwarte schaduw in het zwakke licht van de gaslantaarns.

Hijgend kwam ze de hoek om, haar voetstappen kletsend op de koude, gladde keien. Ze had eerder hulp moeten gaan halen, maar moeder had haar gesmeekt niet weg te gaan.

Ze rende langs de laarzenwinkel en de bakkerij, een steeg door en vloog naar de deur van de Grahams. Met bevende hand klopte ze drie keer, toen beet ze op haar lip en deinsde achteruit. Er kwam niemand, dus ze bonsde nog een keer harder. 'Mevrouw Graham!'

Eindelijk zwaaide de deur open en de vriendin van haar moeder

stak haar hoofd om de hoek. Ze droeg een witte muts met plooiën over haar haar en een grijze wollen sjaal om haar schouders. ‘Lieve help, Katie, ben jij dat?’

‘Ja, mevrouw. Kunt u komen? Mama is slechter geworden. Ze brandt van koorts en ze ademt zo rasperig dat we niet weten wat we moeten doen.’

Een angstige blik gleed over het gezicht van de vrouw en ze knikte kort. ‘Natuurlijk, liefje. Even vlug een paar spullen pakken.’

Katie sloot haar prikkende ogen en blies een diepe zucht uit. Nu kwam alles goed. Mevrouw Graham kon zieken verplegen. Katie slikte en bad dat mevrouw Grahams hulp voldoende zou zijn. Maar de pijnlijke herinnering aan het ongeluk van haar vader anderhalf jaar geleden kwam weer boven.

Hij was gewond geraakt bij een vreselijk treinongeluk. Moeder had hem drie dagen lang vierentwintig uur per dag verpleegd. Het hele gezin had gebeden dat hij mocht herstellen, maar hij was hen ontglipt en hun wereld was ingestort.

Ze waren gedwongen geweest hun bescheiden huis te verlaten en in de drie kleine kamers boven de kledingwinkel te trekken, waar mama lange dagen naaiwerk deed voor mevrouw Palmer. Althans tot acht dagen geleden, toen ze koorts had opgelopen en naar bed was gegaan.

Mevrouw Graham stapte naar buiten met een mand aan haar arm. ‘Kom mee, kind.’

Katie verstijfde. Ze was geen kind. Ze was veertien en ze hielp haar moeder met de zorg voor haar jongere zusje Grace. Ook kookte en waste ze. Maar dit was niet het juiste moment om tegenwerpingen te maken. Ze snelde met een stil gebed achter de vriendin van haar moeder aan door de buurt en toen sloegen ze de steeg achter de kledingwinkel in. Ze rende vooruit en opende de deur voor mevrouw Graham.

‘Verdraaid, wat een donker hol.’ Mevrouw Graham trok haar rok op en liep de krakende trap op.

Katie stond onder aan de trap stil en keek naar boven. Grijs licht scheen door het enkele raam en wierp spookachtige schaduwen

over de trap. Ze werd vervuld van ijsskoude afschuw. Kon ze maar wegvlugten van het pijnlijke tafereel dat haar wachtte. Maar haar tweelingbroer Garth was boven bij mama en de zeven jaar oude Grace. Ze rekenden op haar en ze liet hen niet alleen in deze angstige nacht.

Ze haalde diep adem, trok haar schouders naar achteren en liep de trap op. Bovenaan liep ze achter mevrouw Graham aan naar binnen. De bedompte stank uit de steeg drong hun kleine flat binnen, hoe mama en zij ook hun best deden om alles schoon te houden. Naast mama's bed brandde een enkele lantaarn, die een zwak licht verspreidde door de kille kamer.

Mevrouw Graham liep gejaagd naar het bed waarin mam lag. Katies broer en zusje zaten op het andere bed. Grace had zich tegen Garth aangedrukt en haar gezicht tegen zijn schouder verstoppt. Hij keek Katie doordringend aan met een bezorgde blik, alsof hij haar gedachten wilde lezen.

Zo was het altijd geweest, zolang ze zich kon herinneren. Mam zei dat ze hun eigen taal hadden toen ze peuters waren; tweelingtaal, noemde ze dat. Hoewel er sindsdien vele jaren verstreken waren, hadden ze nog steeds een sterke band en wisten ze meestal wat de ander dacht. Er waren geen geheimen tussen hen.

Katie liep naar het bed waar Grace en Garth wachtten. Zacht streek ze met haar hand over de vochtige blonde krullen van haar zusje. Arm kind. Het was bijna middernacht. Ze hoorde te slapen en te dromen van gelukkiger tijden.

Mevrouw Graham praatte zachtjes tegen mam en trok het laken en de deken glad over haar borst, maar mama antwoordde niet. In plaats daarvan gooide ze haar hoofd heen en weer. Haar wangen waren rood aangelopen en vochtig.

Grace keek mevrouw Graham aan. 'Wordt ze beter?'

Mevrouw Graham aarzelde. 'Natuurlijk, liefje.' Maar het klonk weinig overtuigend. Ze keek van Grace naar Katie. 'Wil jij in de keuken water opzetten voor thee? Garth, gaan jij en Grace maar met haar mee. Een kop thee kunnen we allemaal wel gebruiken.'

'Ja, mevrouw.' Katie pakte Grace' hand en hielp haar zusje van het

bed. Garth stond op en volgde hen naar de aangrenzende kamer.

Garth gooide een schepje kolen in de kachel en staaarde zorgelijk in de verte. Katie vulde de ketel en probeerde niet te letten op de pijn in haar borst. Grace klom op een van de stoelen om de ronde tafel en sloeg hen met haar blauwe ogen gade.

Katie nam vier bekers van de plank en zette ze op tafel. Toen pakte ze het busje thee. Het was bijna leeg en ze hadden geen suiker. Het brood was op. Ze hadden alleen nog maar een paar gerimpelde aardappels en een ui. Met een vermoeide zucht stopte ze theeblaadjes in de pot en liet ze trekken.

Grace leunde met haar elleboog op tafel en liet haar kin rusten in haar hand. 'Mag ik warme chocolade?'

Garth wierp Katie een snelle blik toe. Zijn bedoeling was duidelijk. *Maak Grace niet van streek.* Hij wendde zich tot hun kleine zusje. 'Vanavond niet, Gracie. Misschien morgen.'

Grace sloeg haar armen over elkaar op tafel en legde met een vermoeide zucht haar hoofd erop.

Garth opende een kast en speurde de lege planken af. Hij schudde licht zijn hoofd en keek Katie aan. 'Ik ga wel met meneer Davies praten. Misschien wil hij me mijn loon wat eerder geven.'

Katie knikte en hoopte dat de slager het zou doen. Garth werkte na schooltijd en zaterdag de hele dag voor meneer Davies als bezorger. De man was berucht om zijn vrekigheid en hij liet Garth altijd tot het eind van de maand op zijn geld wachten. Het was niet veel, maar mam had geen geld meer verdiend sinds ze ziek was geworden en ze hadden Garths loon nodig zodra meneer Davies hem betaalde.

Mevrouw Graham stapte de keuken binnen, haar handen strak gevouwen. 'Garth, je moet terugrennen naar mijn huis en tegen meneer Graham zeggen dat hij de wagen moet halen. We moeten je moeder naar het ziekenhuis brengen.'

De moed zonk Katie in de schoenen. 'Mama wil niet naar het ziekenhuis. We kunnen hier toch wel iets voor haar doen.'

Mevrouw Grahams gezicht verzachtte toen ze van Katie naar Garth keek. 'Jullie moeder heeft een dokter nodig en opgeleide

verpleegsters die haar verzorgen, anders vrees ik dat ze...' Ze zweeg en wierp een gepijnigde blik op Grace.

Katie legde haar hand op de ketting met het kruisje onder haar jurk en probeerde haar angst terug te dringen. Ze wist dat mam ernstig ziek was. Maar ze konden het zich niet permitteren om een dokter te laten komen. Hoe moesten ze ooit de ziekenhuisrekening betalen?

Maar wat hadden ze voor keuze? Nu pap niet meer leefde en Laura zo ver weg aan het werk was, moest iemand deze keuze maken voor mam.

Garth pakte zijn pet en trui van de haak aan de muur en beende de deur uit zonder een woord te zeggen. Hij zou doen wat mevrouw Graham had gevraagd en haar man halen.

Katie schonk een kop thee voor mevrouw Graham in en gaf die aan haar. Toen ging ze met Grace naast mams bed zitten. Met een hoofd vol angstige vragen wachtten ze tot Garth terugkwam met meneer Graham. Mams gezicht was nog roder aangelopen en ze gooide haar hoofd van links naar rechts, woorden mompelend die Katie niet kon verstaan.

Eindelijk klonken er voetstappen op de trap. Garth kwam binnen, gevolgd door meneer Graham en de zoon van de Grahams, Jacob. Vlug plaatsten ze een zware deken onder mama om als brancard te gebruiken. Meneer Graham nam twee punten bij mams hoofd en mevrouw Graham en Jacob ieder een van de andere punten.

Katie pakte haar trui. 'We gaan met jullie mee.'

'Nee, lieverd. Het is laat. Jullie kunnen beter hier blijven.' Mevrouw Graham wierp een scherpe blik op Grace, haar bedoeling was duidelijk. Grace was te klein om al het lijden in het ziekenhuis te zien. 'Ik zal bericht sturen als we meer weten.'

Katie keek naar Garth, die ernstig knikte, maar een koude angst be kroop haar hart toen de Grahams haar moeder wegdroegen. Grace barstte in tranen uit en klemde Katies been vast, verstopte haar gezicht in de plooiën van Katies rok.

Katie klopte haar zusje op de rug. 'Stil maar. Het komt goed.' Maar ook bij haar stroomden hete tranen over haar wangen.

Garth stond naast Katie met zijn pet in zijn hand, rode wangen en strakke kaken. Hij vergoot geen tranen, maar keek met glazige ogen toe hoe de Grahams mam de deur uit en de trap af droegen.

‘Wat moeten we nu doen?’ Katies keel was zo dik dat ze bijna geen woord kon uitbrengen.

Garth sloot de deur en keek een tijdje kwaad naar de grond. Eindelijk keek hij op. ‘We moeten Laura bericht sturen.’

Katies gedachten gingen naar haar oudere zus. Laura was een-entwintig en werkte als kamenierster voor een rijke familie op een groot landgoed in de buurt van St. Albans, vanaf Londen ongeveer een uur met de trein naar het noorden. ‘Denk je dat ze komt?’

‘Ik weet het niet.’

‘Maar als ze komt, raakt ze dan haar betrekking kwijt?’

‘Ze zullen haar toch niet ontslaan omdat ze haar familie gaat helpen?’

Katie wreef in haar vermoeide ogen. Ze waren afhankelijk van het geld dat Laura elke maand stuurde om de huur voor hun flat te betalen. Maar Garth had gelijk. Ze moesten hun zus laten weten wat er met mam was gebeurd. Ze zuchtte. ‘Het is laat. We kunnen Laura morgen schrijven.’

Garth knikte. Hij haalde een klein, rond pakje uit de zak van zijn trui en stak het Grace toe.

Grace hield op met huilen en hikte. ‘Wat is dat?’

‘Maak maar open, dan kun je het zien.’

Grace veegde haar neus af aan haar mouw en trok het papier los. Er zat een krentenbol in. Haar ogen lichtten op. ‘Hoe kom je daaraan, Garth?’

‘Van Jacob gekregen terwijl we stonden te wachten tot zijn vader de wagen omgereden had.’ Hij haalde nog een krentenbol uit zijn zak en gaf die aan Katie.

Haar maag trok samen, maar ze duwde zijn hand terug. ‘Eet jij maar op.’

‘Ik heb er al een gehad. Deze is voor jou.’

Ze werd overspoeld door een golf van dankbaarheid. Ze haalde de bol uit het papier en nam een hap, genietend van de zoete, be-

boterde lekkernij. ‘Hij is echt lekker.’

Garth glimlachte. ‘Jacob is aardig, net als zijn moeder.’

Katie knikte en nam nog een klein hapje omdat ze zo lang mogelijk met de krentenbol wilde doen.

Garth keek met een frons naar het klokje op de plank. ‘Het is laat. We moeten proberen te gaan slapen.’

Katie keek uit het raam. ‘Je hebt gelijk.’

Het was donker buiten, alleen de zwakke gloed van de maan scheen door de verschuivende wolken. Ze geuwde en nam de laatste hap van haar krentenbol. Haar ogen prikten en haar nek en schouders deden pijn. Ze zou met haar zusje in het bed gaan liggen dat ze deelden, maar ze betwijfelde of ze de slaap zou kunnen vatten. Te veel zorgelijke gedachten tolden vanavond door haar hoofd.

Hoelang zou mama in het ziekenhuis moeten blijven? Wat zou het kosten? Hoe moesten ze het redden zonder haar? Stel dat ze niet beter werd? Bleven ze dan achter als weeskinderen zonder thuis, zonder toekomst? Ze had kinderen op straat zien bedelen en anderen die hun toevlucht hadden genomen tot stelen om in leven te blijven.

Ze sloot haar ogen en probeerde die pijnlijke beelden buiten te sluiten. Dat zou hun nooit overkomen. Morgenochtend was alles goed, mama zou beter worden, ze zou naar huis komen en ze zouden allemaal bij elkaar veilig en gelukkig zijn.

★★★

Het regende. Katie keek uit het raam naar de straat beneden, maar zag geen spoor van Garth. Ze keek naar het klokje op de plank boven de gootsteen en beet op haar lip.

Waar bleef hij? Toen hij die ochtend was vertrokken, had hij gezegd dat hij thuis zou komen zodra hij klaar was met de bezorgingen voor meneer Davies. Op zaterdag was hij gewoonlijk op z'n laatst om een of twee uur klaar, maar nu was het bijna drie. Waarom was hij zo laat? Had hij meneer Davies over kunnen halen om hem zijn loon te geven en was hij op weg naar huis eten gaan kopen?

Ze ademde diep uit. Ja, dat moest het zijn.

Ze liep naar de tafel waar haar kleine zusje zat te tekenen op de achterkant van een oude, gekreukte folder. Grace neuriede onder het werk en ging op in haar fantasiewereld. Katie legde haar hand op Grace' schouder, evenzeer om zichzelf te troosten als haar zusje.

Grace keek, haar blauwe ogen waren zacht en onschuldig. 'Wanneer komt Garth?'

'Hij komt er vast zo aan.' Katie glimlachte geforceerd. 'Vertel eens over je tekening.'

Grace wees naar de stokfiguurtjes. 'Dit ben ik, en mama, en dat ben jij en Garth. We zijn in het park, bij het meer, en voeren de eendjes.'

Katie knikte en slikte. 'Heel mooi.' Ze knipperde met haar prik-kende ogen. Ach, wat heerlijk om nog klein te zijn en je veilig te voelen en te geloven dat alles goed kwam.

Ze was de hele dag druk bezig gebleven om niet over mam te hoeven piekeren. Zodra de kledingwinkel openging, was ze naar beneden gegaan om mevrouw Palmer te vertellen dat haar moeder naar het ziekenhuis was gebracht. De strenge vrouw was er bezorgder over wie nu het handnaaiwerk moest doen dan over mams ziekte. Katie bood aan mams plaats in de nemen, maar mevrouw Palmer wilde er niet van horen. Mama had Katie het ingewikkelde naaiwerk geleerd en ze begon behoorlijk vaardig te worden. Maar mevrouw Palmer geloofde het niet.

De japonnenmaakster stuurde haar weg met de waarschuwing dat ze niet in de kamers boven de winkel mochten blijven wonen als mam niet gauw beter werd en weer aan het werk ging. Langzaam liep Katie de trap op met de hardvochtige woorden van de vrouw in haar oren. Terug in het appartement had ze een brief geschreven aan Laura, maar ze had geen postzegel en geen geld om er een te kopen. Ze had hem opzij gelegd en Grace een verhaaltje voorgelezen voordat ze ging opruimen om zich klaar te maken voor mams thuiskomst. Zehoeft vast niet al te lang in het ziekenhuis te blijven.

Tussen de middag bakte ze de laatste aardappels en de ui en gaf Grace de grootste portie. Ze had overwogen wat voor Garth te

bewaren, maar mevrouw Davies stopte hem meestal een vleespas-
teitje of een boterham met boter toe voordat hij vertrok om de
bezorgingen te gaan doen. Grace hoopte dat dat vandaag ook het
geval was. Anders moest Garth honger lijden.

Er werd aangeklopt en Katie liep vlug naar de deur om open
te gaan doen.

In het halletje stond mevrouw Graham met haar mand aan haar
arm. ‘Dag, Katie. Mag ik binnenkomen?’

‘Ja, graag. Bent u naar het ziekenhuis geweest? Hoe gaat het met
mam?’

Mevrouw Graham keek naar Grace en lachte haar toe. ‘Hallo,
lieverd. Ik heb wat lekkers voor je meegebracht.’ Ze haalde een
sinaasappel uit haar mand en gaf die aan Grace.

Het kind begon te stralen. ‘Dank u wel!’ Ze nam de sinaasappel
aan, ging aan tafel zitten en begon hem te pellen.

Mevrouw Graham wenkte Katie mee en vertelde zachtjes: ‘Ik ben
net terug uit het ziekenhuis. Er is geen verandering in de toestand
van je moeder.’

Katie knikte kort. Het was niet het nieuws waarop ze had ge-
hoopt, maar mam leefde nog en dat gaf haar hoop.

‘Ik heb de dokter gesproken,’ vervolgde mevrouw Graham. ‘Hij
zegt dat ze longontsteking heeft. Ze is zwak, maar stabiel.’

‘Mogen we vandaag naar haar toe?’

‘Dat is wat veel gevraagd, lieverd, en ze zouden Grace niet bij
haar laten. Ze is nog te klein.’

Katie zuchtte en knikte. Ze wist niet goed waarom ze het had
gevraagd. Ze konden geen vervoer betalen en het was te ver om
te lopen.

‘Kom, je moet niet tobben. Je moeder wordt goed verzorgd en
ze zal over een poosje vast weer beter worden.’ Mevrouw Graham
haalde nog een sinaasappel uit haar mand. Met gloeiende ogen gaf
ze hem aan Katie. ‘God zal voor haar zorgen. Pas maar goed op
Grace en zeg je gebeden.’

‘Dat zal ik doen.’ Katie nam de koele, gladde sinaasappel aan en
het water liep haar in de mond.

Beneden klonken stemmen en toen kwamen zware voetstappen de trap op.

Mevrouw Graham keek naar de deur. 'Lieve help, wie is dat?'

De deur werd opengegooid en een politieagent drong naar binnen, met Garth aan de arm.

Katie kreeg een schok en keek ontzet van de politieman naar Garth. Haar broer was knalrood aangelopen en zijn mond was een grimmige streep. Toen hun blikken elkaar kruisten, klemde hij zijn kaken op elkaar en wendde zijn blik af.

De agent keek mevrouw Graham dreigend aan. 'Bent u mevrouw Edna McAlister?'

'Nee, agent. Ik ben mevrouw Ruby Graham.'

Katie balde haar handen tot vuisten. Wat had Garth gedaan? Hij kon koppig zijn en plaagde graag, maar hij had nog nooit moeilijkheden gehad met de politie.

Mevrouw Graham verbleekte. 'Wat is er gebeurd, agent?'

'Deze knaap is betrapt op het stelen van een brood uit de bakkerij van Pinkham.' De agent rukte aan Garths arm. 'Hij zei dat zijn familie verhongerde en dat hij alleen iets te eten voor ze mee wilde nemen, maar niemand ziet er hier uitgehongerd uit.'

Het bloed vloog Katie naar de wangen. *O, Garth, je weet dat mama nooit zou willen dat je iets stal, hoeveel honger we ook hebben.*

'Ik had het niet moeten pikken.' Garth keek uitdagend op naar de agent. 'Maar ik lieg niet. Kijk om u heen. Dan ziet u dat ik de waarheid zeg. We hebben geen eten.'

De politieman liet Garth los en liep met grote stappen door de kamer. Hij trok de kasten open en speurde de lege planken af. Hij snoof, draaide zich om en keek mevrouw Graham dreigend aan. 'Is het waar dat hun moeder in het ziekenhuis ligt?'

'Ja, agent. We hebben haar er vannacht heen gebracht. Maar ik wist niet dat de kinderen niets te eten hadden. Dat hebben ze niet tegen me gezegd.'

De agent fronste en keek om zich heen. Uiteindelijk bleef zijn blik rusten op Grace. 'Hoe oud ben jij, jongedame?'

Grace wierp een angstige blik op Katie en kromp in elkaar.

Katie legde haar hand op Grace' schouder. 'Ze is zeven.'

'En jij?'

Katie stak haar kin in de lucht. 'Ik ben veertien.'

'Net zo oud als je broer?'

'Ja, agent. We zijn een tweeling.'

De politieman kneep zijn ogen samen. 'Jullie zien er niet uit als een tweeling.'

Katie zou gelachen hebben als de situatie niet zo ernstig was. 'Nee, agent. We zijn een twee-eiige tweeling, geen identieke.'

'Nou, drie kinderen kunnen niet alleen in zo'n huis wonen zonder eten. Jullie zullen moeten meekomen.'

Een golf van paniek schoot door Katie heen en ze greep Grace' schouderdje steviger vast. Hij kon hen toch niet echt meenemen?

Garth liep door de kamer en ging naast Katie staan. 'Onze moeder kan elk moment thuiskomen uit het ziekenhuis. We kunnen niet weggaan.'

De agent wendde zich tot mevrouw Graham. 'Is dat waar?'

Ze aarzelde. 'Tja, we hopen dat ze gauw naar huis komt, maar we kunnen het niet zeker weten.'

'Een stel jonge kinderen kan ik niet in hun eentje achterlaten zonder eten en zonder ouders die op hen passen.' Hij dempte zijn stem. 'Kunt u voor ze zorgen tot hun moeder terugkomt?'

Mevrouw Grahams ogen werden groot en ze bracht haar hand naar haar borst. 'O... dat zou ik best willen, maar ik weet niet wat meneer Graham daarvan zou zeggen. We hebben zelf zes kinderen en nauwelijks genoeg ruimte voor ons gezin.'

'Goed dan.' De agent stapte op Garth af. 'Ik breng ze naar kindertehuis Grangeford.'

'Nee! Alstublieft, we willen hier blijven.' Garth pakte Katies hand. 'Ik heb een baan als bezorger voor meneer Davies, de slager op Layton Street, en Katie doet stukwerk voor mevrouw Palmer, de kleermaakster beneden. We krijgen binnenkort ons loon. Dan hebben we genoeg geld om eten te kopen tot mama terugkomt.'

'Sorry, knaap. Jullie moeten meekomen.' De politieman stapte op hem af.

De familie McAlister

1

Londen, 1909. Na het overlijden van vader McAlister heeft de rest van het gezin de grootste moeite om de eindjes aan elkaar te knopen. Als moeder McAlister ernstig ziek wordt, worden de drie jongste kinderen tijdelijk uit huis geplaatst. Niet lang daarna ontdekt hun oudste zus Laura dat zij zonder medeweten van hun moeder naar Canada zijn gestuurd. Ze neemt zich voor de familie te herenigen en begint aan een reis die meer teweegbrengt dan ze ooit kon vermoeden.

In deze op waargebeurde feiten gebaseerde roman neemt Carrie Turansky de lezer mee op een aangrijpende zoektocht. Tussen 1869 en 1936 werden meer dan 100.000 kinderen uit arme Britse gezinnen naar Canada gestuurd met de belofte dat ze daar een beter leven zouden krijgen. Aan de mensen die hen in huis namen als bedienden, werd verteld dat deze kinderen wees waren. Maar dat was lang niet altijd het geval...

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 978 90 297 2833 1

9 789029 72833 1

NUR 342